

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoPr/9/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112224982
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2112224982.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a sudcov JUDr. Martina Holiča a JUDr. Gabriely Briškovej, v právnej veci žalobcu: J. E., nar. XX. I. XXXX, bytom X., X. XXX/XX, zastúpeného advokátkou: JUDr. Alena Lacková, Hasičská 3855, 911 01 Trenčín, proti žalovanej: Mive-trans, s.r.o., 60, 919 28 Bučany, IČO: 45 653 747, o 3.337,98 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 11. mája 2015 č. k. 17Cpr/4/2012-455 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti veci samej a v časti trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 89,72 eur a to jeho advokátke do 3 dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.931,37 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 222,42 eur od 31.12.2011 do 12.4.2012, zo sumy 6,72 eur od 12.4.2012 do zaplatenia, zo sumy 323,21 eur od 31. 1.2012 do zaplatenia, zo sumy 1.248,89 eur od 1.1.2012 do zaplatenia, zo sumy 210,31 eur od 1.2.2012 do zaplatenia a zo sumy 142,24 eur od 16.2.2012 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol a III. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi k rukám jeho právnej zástupkyne náhradu trov právneho zastúpenia v sume 418,16 eur a náhradu iných trov konania v sume 41,60 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti takéhoto rozsudku.

Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 42 ods. 1 vety prvej, § 43 ods. 1, § 72 ods. 1 a 2, § 101, § 102, § 103 ods. 2, § 105, § 116 ods. 1, § 118 ods. 1 a 2, § 119 ods. 1, § 120 ods. 1, § 129 ods. 1 a 3, § 130 ods. 2 a § 142 ods. 1 Z.p. (zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších zmien a doplnení), § 4 ods. 1, § 13 ods. 2 až 5, § 14, § 34 a § 36 ods. 8 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách; § 1 opatrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 482/2010 Z. z. (ktorým sa ustanovujú na rok 2011 základné sadzby stravného v eurách alebo v cudzej mene pri zahraničných pracovných cestách); § 517 ods. 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z., účinného od 1.1.2009; vecne dôvodil, že žalobca uzatvoril so žalovanou dňa 1.11.2011 pracovnú zmluvu s dohodnutým dňom nástupu do práce 1.11.2011, druhom práce šofér, miestom výkonu práce Bučany 60, so skúšobnou dobou 3 mesiace. Účastníci si v pracovnej zmluve dohodli mzdové podmienky vo výške základnej mesačnej tarifnej mzdy 320 eur, ktorá však bola v rozpore s minimálnou mzdou (čo potvrdil aj výsledok kontroly inšpekcie práce, z 27.3.2012), ktorá bola v novembri a decembri 2011 vo výške 380,40 eur a v januári 2012 vo výške 392,60 eur a jej splatnosť mali dohodnutú k 30. dňu v mesiaci po mesiaci, v ktorom bola práca vykonaná (na základe Dohody o spôsobe

vyplatenia mzdy z 1.11.2011, č. I. 357 spisu), pracovná zmluva neobsahuje dohodu o výške stravného pri zahraničnej pracovnej ceste podľa § 13 z. č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov, zníženého o 25%. Súčasťou zmluvy nebola žiadna dohoda o cestovných náhradách 70 eur na deň. Žalovaná bola niekoľkokrát vyzvaná, aby súdu predložila originál pracovnej zmluvy, nakoľko žalobca súdu predložil iné znenie pracovnej zmluvy ako ona. Žalovaná však na výzvu súdu nereagovala a pracovnú zmluvu mu v originálnom vyhotovení nepredložila. Žalovaná zaslala listom datovaným 12.12.2011 žalobcovi skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe, pričom v liste uviedla skončenie pracovného pomeru k 12.12.2011, z doručky vyplýva, že žalobca list prevzal 9.1.2012. Vzhľadom na rozpor v tvrdeniach účastníkov ohľadom dátumu skončenia pracovného pomeru, sa musel vysporiadať s predbežnou otázkou, kedy bol skončený pracovný pomer žalobcu u žalovanej v skúšobnej dobe. Vychádzal z toho, že písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru musia byť doručené zamestnancovi do vlastných rúk (§ 38 ods. 1 Z.p., poznámka odvolacieho súdu), pričom účinky listiny týkajúcej sa skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe začínajú plynúť práve doručením listiny. Mal za preukázané, že žalobca prevzal od žalovanej listinu o skončení pracovného pomeru poštou dňa 9.1.2012 a preto dospel k záveru, že v tento deň sa v rámci skúšobnej doby skončil pracovný pomer žalobcu u žalovanej, z čoho vyplýva, že pracovný pomer nemohol skončiť k 12.12.2011, lebo pracovný pomer nie je možné skončiť spätne. Žalovaná nepreukázala, že by svedok Y. spolu so žalobcom boli u nej dňa 12.12.2011, kedy mal podľa žalovanej žalobca odmietnuť prevziať listinu o skončení pracovného pomeru, a to jednak preto, lebo bolo preukázané, že svedok len v deň 12.12.2011 končil prácu a v tento deň sa nemohol dostaviť so žalobcom k žalovanej a jednak preto, lebo ani po výzve súdu žalovaná neoznačila svedkov, ktorí údajne mali podpísať listinu o skončení pracovného pomeru s tým, že žalobca ju odmietol prevziať. Tvrdenie žalovanej považoval za účelové. Aj keď žalovaná v listine uvádza, že pracovný pomer má skončiť v skúšobnej dobe ku dňu 12.12.2011, podľa § 72 ods. 2 Z. p. písomné oznámenie o skončení pracovného pomeru sa má doručiť druhému účastníkovi spravidla aspoň tri dni pred dňom, kedy sa má pracovný pomer skončiť. I keď táto lehota má len poriadkový charakter, nevyhnutným ku skončeniu pracovného pomeru k uvádzanému dátumu bolo doručenie listiny o skončení pracovného pomeru žalobcovi najneskôr k tomuto dátumu, t.j. ku dňu 12.12.2011, čo sa nestalo. Preto pracovný pomer skončil ku dňu doručenia písomnosti o jeho skončení žalobcovi, ešte pred uplynutím skúšobnej doby. Ku skončeniu pracovného pomeru spätne, teda pred nastaním jeho účinkov doručením, dôjsť nemôže.

Predmetom sporu je zaplatenie náhrady mzdy za obdobie od 1.11.2011 do 9.1.2012 v sume 817,34 eur (6,72 eur za november 2011, 323,21 eur za december 2011 a 487,41 eur za január 2012) cestovných náhrad vo výške 2.310 eur a náhrad za výdavky na služobnej ceste vo výške 210,64 eur. Súd prvého stupňa dôvodil, že sa musel vypoariadať s rozdielnymi tvrdeniami účastníkov ohľadom uhradenia mzdy a cestovných náhrad žalobcovi. Žalobca za mesiac november žiadal priznať nárok na vyplatenie mzdy v sume 6,72 eur, keď mu prislúchala mzda vo výške 323,21 eur (mínus 100,79 eur - výdavkový pokladničný doklad z 12.12.2011, mínus 215,70 eur vklad v hotovosti na účet žalobcu z 12.4.2012). Ďalšie platby žalobca poprel, avšak žalovaná tvrdila, že ako zamestnávateľ vyplatila žalobcovi mzdu za obdobie 11/2011 a 12/2011 v hotovosti a na účet určený žalobcom mu boli vložené sumy (okrem tých, ktoré si započítal žalobca na výplatu mzdy): dňa 17.11.2011 vo výške 300 eur a dňa 6.12.2011 v sume 870 eur. Stravné vo výške 509,92 eur malo byť žalobcovi vyplatené podľa listiny, ktorú žalovaná súdu predložila až dňa 9.1.2012 s vysvetlením, že omylom táto listina bola založená u iného zamestnanca, súd prvého stupňa od nej žiadal, aby predložila iné listiny preukazujúce pravdivosť tohto tvrdenia, žalovaná sa však súdu nevyjadřila a na výzvu ani tvrdenia žalobcu nereagovala, súd túto listinu vyhodnotil ako nedôveryhodnú aj s poukazom na skutočnosť, že v konaní bolo preukázané (znaleckým posudkom č. 36/2013 z 18.9.2013 znalca Ing. Nitrianskeho), že pisateľom listiny označenej ako Výdavkový pokladničný doklad zo 6.12.2011 (suma 870 eur - prijatie stravného) pravdepodobne nie je žalobca, pričom ide s vysokou pravdepodobnosťou o napodobnené falzifikáty vytvorené neznámym pisateľom. Pokiaľ ide o sumu 300 eur, túto si žalobca započítal do výdavkov, ktoré mal v súvislosti s cestou, keď musel platiť výdavky žalovanej zo svojich vlastných finančných prostriedkov. Z potvrdení (bankových dokladov o hotovostných vkladoch na účet žalobcu na č. I. 46-47 spisu) vyplývalo, že sumy 200 eur a 100 eur vkladala C. B. a neuviedla účel, pre ktorý peniaze vkladala. Žalovaná nepresvedčila súd svojím tvrdením, že ide o časť mzdy žalobcu vyplatenej na jeho účet. Z obsahu pracovnej zmluvy jasne vyplýva výplatný termín a súd nemal za to, že žalovaná posielala mzdu ešte pred jej splatnosťou. Žalobca začal u žalovanej pracovať 1.11.2011 a je nanajvýš pozoruhodné, že by žalovaná dňa 17.11.2011 už vyplatila časť mzdy vo výške 300 eur na účet žalobcu, keď v tom čase pre žalovanú nepracoval ani celý mesiac a hrubá mzda mala činiť výšku 320 eur mesačne. Z týchto dôvodov ustálil, že doposiaľ bola

žalobcovi žalovanou vyplatená mzda za obdobie od 1.11.2011 do 9.1.2012 vo výške 316,49 eur (100,79 eur - č. l. 45 a 215,70 eur - č. l. 48). Tiež žalobcovi neboli vyplatené výdavky, ktoré na ceste platil za žalovanú (okrem sumy 300 eur zo 17.11.2011). Pracovný pomer žalobcu u žalovanej trval od 1.11.2011 do 9.1.2012, preto sa žalobca oprávnenne domáha vyplatenia mzdy za toto obdobie. Pri výpočte mzdy za toto obdobie súd vychádzal z minimálnej mesačnej hrubej mzdy za rok 2011 vo výške 380,40 eur a za január 2012 392,60 eur. Účastníci konania mali v pracovnej zmluve dohodnutý pracovný čas 40 hodín týždenne (8 hodín x 5 dní), pričom za obdobie od 1.11.2012 do 30.11.2011 žalobca pri výpočte vychádzal z počtu 176 hodín. V roku 2011 bola nezdaniteľná suma na daňovníka 296,60 eur mesačne a odvody vo vzťahu k žalobcovi v celkovej sume 50,95 eur (do zdravotnej poisťovne 4%, t. j. 15,21 eur, poistenie v nezamestnanosti 1%, t. j. 3,80 eur, invalidné poistenie 3%, t. j. 11,41 eur, starobné 4%, t. j. 15,12 eur, nemocenské 1,4%, t. j. 5,32 eur). Daň vypočítal súd z vyššie uvádzaných veličín tak, že od hrubej mesačnej mzdy žalobcu v sume 380,40 eur odpočítal odvody 50,95 eur a mesačnú nezdaniteľnú sumu 296,60 eur a vyšla mu suma 6,24 eur. Z týchto výpočtov súdu vyplynulo, že žalobca sa oprávnenne domáha vyplatenia mzdy za čas od 1.11.2011 do 30.11.2011 vo výške 323,21 eur, to isté platí aj pre mesiac december 2011, čo znamená, že aj za tento mesiac sa žalobca oprávnenne domáha vyplatenia mzdy za čas od 1.12.2011 do 31.12.2011 vo výške 323,21 eur. Za obdobie od 1.1.2012 do 9.1.2012 súd pri výpočte vychádzal z počtu 48 hodín (6 dní). V roku 2012 bola nezdaniteľná suma na daňovníka 303,72 eur mesačne (ročne 3644,74 eur) a odvody vo vzťahu k žalobcovi v celkovej sume 52,58 eur (do zdravotnej poisťovne 4%, t. j. 15,70 eur, poistenie v nezamestnanosti 1%, t. j. 3,92 eur, invalidné poistenie 3%, t. j. 11,77 eur, starobné 4%, t. j. 15,70 eur, nemocenské 1,4%, t. j. 5,49 eur). Daň vypočítal súd z vyššie uvádzaných veličín tak, že od hrubej mesačnej mzdy žalobcu v sume 392,60 eur odpočítal odvody 52,58 eur a mesačnú nezdaniteľnú sumu 303,72 eur a vyšla mu suma 6,89 eur. Z týchto výpočtov súdu vyplynulo, že žalobcovi patrí vyplatenie mzdy za čas od 1.1.2012 do 9.1.2012 vo výške 90,72 eur (čistá mesačná mzda 333,13 eur/176 hodín = 1,89 eur; 1,89 eur x počet odpracovaných hodín 48 = 90,72 eur). Súd sa nestotožnil s výpočtom, ktorý žalobca predložil súdu, keď vychádzal zo skutočnosti, že od 1.1.2012 do 9.1.2012 išlo o prestoje (nepridelená práca). Podľa názoru súdu o prestoj nešlo, pretože podľa § 142 ods. 1 Z.p. o prestoj pôjde vtedy, ak ide v podstate o nepredvídateľnú prekážku na strane zamestnávateľa. Zamestnávateľ prácu zamestnancovi neprideloval, lebo mal za to, že pracovný pomer skončil dňom 12.12.2011. Žalobcovi vznikol nárok na preplatenie dovolenky v zmysle § 101 Z. p. 3,5 dňa, t.j. 28 hodín a to v sume priemerného zárobku zamestnanca. Priemerný čistý hodinový zárobok žalobcu bol vo výške 1,84 eur (323,21 eur / 176 hodín), t. j. spolu 51,52 eur (1,84 eur x 28 hodín). Žalobcovi vznikol nárok na vyplatenie mzdy vo výške 788,66 (november 2011 vo výške 323,21 eur, december 2011 vo výške 323,21 eur a január vo výške 90,72 eur + 51,52 eur náhrada za nevyčerpanú dovolenku). Podľa názoru súdu prvého stupňa si tak žalobca nesprávne vypočítal mzdu za január 2012 (č. l. 411). Žalovaná zaplatila žalobcovi sumu 100,79 eur a 215,70 eur, ktoré si žalobca odpočítal zo mzdy za november 2011 a tak žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 472,17 eur (788,66 eur - 100,79 eur - 215,70 eur). Žalobca žiadal priznať cestovné náhrady za november vo výške 1960 eur (28 dní x 70 eur) a december vo výške 350 eur (5 dní x 70 eur), súd ustálil, že pracovná zmluva neobsahuje dohodu o znížení cestovných náhrad o 25 %, nakoľko žalovaná nepredložila súdu originál pracovnej zmluvy, ktorá by takéto ustanovenie obsahovala a navyše aj z pripojeného spisu ako aj znaleckého posudku vyplýva, že súd vychádzal z pracovnej zmluvy predloženej žalobcom. Podľa názoru súdu prvého stupňa žalovaná vymenila list pracovnej zmluvy a úmyselne chcela plniť menej ako sa účastníci konania dohodli, resp. menej ako žalobcovi prináleží podľa zákona o cestovných náhradách. Žalobca v žalobe žiadal vychádzať pri cestovných náhradách zo sumy 70 eur denne, ale nakoľko neboli dohodnuté v písomnej forme v rámci obligatórnych náležitostí, súd na jeho žiadosť neprihliadal. Existenciu dohody o cestovných náhradách 70 eur mesačne sa žalobca snažil preukázať aj svedeckou výpoveďou E. Y., ale neunesol dôkazné bremeno v tomto tvrdení. Je viac než pravdepodobné, že pri takomto druhu práce je dohodnutá minimálna mzda skutočne nízkou odmenou, avšak tieto mzdové podmienky (cestovné náhrady) neboli dohodnuté v písomnej forme, hoci podľa Z.p. mzdové podmienky musia byť dohodnuté v písomnej forme. Zákonník práce síce nedodržanie týchto ustanovení nesankcionuje neplatnosťou, podľa názoru súdu však takéto dohoda („tzv. „čierna mzda“) nemôže požívať súdnu ochranu a je nevyožiteľná súdnou cestou. V neprospech žalobcu svedčilo jeho tvrdenie, že pri jeho dohode so žalovanou nebol nikto prítomný. Súd tak ustálil, že u žalovanej ako zamestnávateľa nebolo ani bežným či obvyklým vyplácať pri takomto druhu práce sumu 70 eur mimo dohody o mzdových podmienkach v pracovnej zmluve. Podľa názoru súdu ani nešlo o dohodu o cestovných náhradách, ale o tzv. čiernu mzdu, ktorá mala byť vyplácaná nad výšku cestovných náhrad, ktoré by patrili zamestnancom vo výške, ktorá je v súlade so zákonom. Z týchto všetkých dôvodov súd vyhodnotil žalobu v časti uplatnených cestovných náhrad 70 eur na deň ako nedôvodnú. Z karty vodiča mal preukázané, že žalobca ako vodič

jazdil mimo Slovenskej republiky v období od 3.11.2011 do 14.11.2011 (nie do 15.11.2011 ako uvádza žalobca) a od 17.11.2011 (nie od 16.11.2011 ako uvádza žalobca) do 30.11.2011 a od 1.12.2011 do 5.12.2011, pritom pracovný pomer trval od 1.11.2011 do 9.1.2012. V dňoch 15.11.2011 a 16.11.2011 sa žalobca nachádzal na území Slovenskej republiky. Preto má nárok na cestovné náhrady v zmysle § 13 ods. 4 z. č. 283/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov v nekrátenej forme za celé obdobie trvania pracovného pomeru u žalovanej. Od 3.11.-14.11.2011 bol na zahraničnej pracovnej ceste, prechádzal cez krajiny Rakúsko, Nemecko, Belgicko, Spojené kráľovstvo, Francúzsko, Nemecko, Slovinsko. V zmysle citovaného zákona o cestovných náhradách je sadzba cestovných náhrad v týchto krajinách 45 eur na deň okrem Slovinska, v Slovinsku sadzba cestovných náhrad na deň je 38 eur, v Spojenom kráľovstve 37 GBP, v prepočte na euro 44,30 eur. Pri počte 5 dní pracovnej cesty v zahraničí (Rakúsko, Nemecko, Belgicko, Francúzsko) x 45 eur na deň, pri počte 3 dní pracovnej cesty v Spojenom kráľovstve x 44,30 eur a pri počte 4 dní pracovnej cesty v Slovinsku x 38 eur súd zistil, že žalobca má nárok na cestovné náhrady za obdobie od 3.11.2011 do 14.11.2011 v sume 509,90 eur. Od 17.11.2011 - 30.11.2011 bol na zahraničnej pracovnej ceste, prechádzal cez krajiny Rakúsko, Nemecko, Belgicko, Spojené kráľovstvo, Belgicko, Rakúsko, Slovinsko, Nemecko, Spojené kráľovstvo. V zmysle citovaného zákona o cestovných náhradách je sadzba cestovných náhrad v týchto krajinách 45 eur na deň okrem Slovinska, v Slovinsku sadzba cestovných náhrad na deň je 38 eur, v Spojenom kráľovstve 37 GBP, v prepočte na euro 44,30 eur. Pri počte 5 dní pracovnej cesty v zahraničí (Rakúsko, Nemecko, Belgicko, Francúzsko) x 45 eur na deň, pri počte 5 dní pracovnej cesty v Spojenom kráľovstve x 44,30 eur a pri počte 4 dní pracovnej cesty v Slovinsku x 38 eur súd zistil, že žalobca má nárok na cestovné náhrady za obdobie od 17.11.2011 do 30.11.2011 v sume 598,50 eur. Od 1.12.2011-5.12.2011 bol na zahraničnej pracovnej ceste, prechádzal cez krajiny Spojené kráľovstvo, Nemecko, Rakúsko, Slovinsko. V zmysle citovaného zákona o cestovných náhradách je sadzba cestovných náhrad v týchto krajinách 45 eur na deň okrem Slovinska, v Slovinsku sadzba cestovných náhrad na deň je 38 eur, v Spojenom kráľovstve 37 GBP, v prepočte na euro 44,31 eur. Pri počte 2 dní pracovnej cesty v zahraničí (Rakúsko, Nemecko) x 45 eur na deň, pri počte 1 dňa pracovnej cesty v Spojenom kráľovstve x 44,31 eur a pri počte 2 dní pracovnej cesty v Slovinsku x 38 eur súd zistil, že žalobca má nárok na cestovné náhrady za obdobie od 1.12.2011 do 5.12.2011 v sume 210,31 eur. Za deň 15.11.2011 patrí žalobcovi stravné vo výške 3,80 eur v zmysle § 5 zákona o cestovných náhradách, tak ako uvádza žalovaná (č. l. 400). Ďalej sa zaoberal dôvodnosťou návrhu o vyplatenie cestovných výdavkov. Podľa tvrdenia žalobcu cestovné výdavky, ktoré hradil sám z vlastných finančných prostriedkov a v hotovosti sú vo výške 510,64 eur, pričom odporca mu na účet vložil 300 eur a tak žiadal, aby mu súd priznal náhradu cestovných výdavkov vo výške 210,64 eur. Z výpisu obrátov na účte žalobcu vyplýva, že žalovaná dňa 17.11.2011 vložila na účet žalobcu sumu 200 eur a 100 eur. Ďalej z neho vyplýva, že žalobca platil cestovné výdavky dňa 14.11.2011 vo výške 10,60 eur, 9.11.2011 vo výške 24,46 eur a 20,51 eur, dňa 17.11.2011 vo výške 200 eur a 99,93 eur. Platba kartou z účtu žalobcu vo výške 24,45 eur a 24,50 eur preukázaná nebola. Navrhovateľ preukázal platby v hotovosti vo výške 81,19 eur (diaľničné poplatky Rakúsko dňa 14.11.2011 vo výške 75 eur a 6,19 eur, č. l. 423-424). Poplatok za použitie diaľničného mosta vo veľkej Británii v sume 25 eur preukázaný nebol. Žalobcovi tak vznikol nárok na náhradu cestovných výdavkov vo výške 436,69 eur, žalovaná uhradila sumu 300 eur, preto súd v tejto časti priznal žalobcovi 136,69 eur. Číže celkovo od 1.11.2011 do 9.1.2012 žalobcovi vznikol nárok na cestovné náhrady v sume 1.322,51 eur, ktorú sumu mu súd priznal spolu s nárokom na mzdu 472,17 eur a nárokom na náhradu cestovných výdavkov 136,69 eur. Z uvedených dôvodov súd vyhovel žalobe v časti 1.931,37 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Priznal žalobcovi i ním uplatnený zákonný úrok z omeškania 9% ročne. Zo sumy 222,42 eur (mzda za november - 100,79 eur) od 31.12.2011 (nie od 16.12.2011, pretože mzda bola splatná v 30.deň, nie 15.deň) do 12.4.2012, keď žalovaná zaplatila 215,70 eur na účet žalobcu, zo sumy 6,72 eur (222,42 eur - 215,70 eur) od 12.4.2012 do zaplataenia, zo sumy 323,21 eur od 31.1.2012 do zaplataenia (mzda splatná 30.1.2012), zo sumy 142,24 eur od 16.2.2012 do zaplataenia (splatnosť mzdy pri skončení pracovného pomeru bola podľa názoru súdu dňa 30.1.2012, súd viazaný návrhom priznal úrok len od 16.2.2012 ako žiadal žalobca), lebo v zmysle § 129 ods.3 Z.p. sa stala mzda splatnou 30.12.2011, 30.1.2012, keďže pracovný pomer sa skončil k 9.1.2012. Splatnosť náhrad v zmysle § 36 ods. 8 zákona o cestovných náhradách nastala koncom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, keďže inak dohodnuté nebolo v pracovnej zmluve. Preto súd úrok z vypočítaných náhrad za november od 2011 priznal od 1.1.2012, za december od 1.2.2012. Keďže žalobca si nesprávne uplatnil splatnosť mzdy a cestovných náhrad, súd aj v tejto časti príslušenstva, žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ust. § 142 ods. 2 O. s. p.; § 10 ods. 1, § 14 ods. 1, 5, § 13a ods. 1, § 16 ods. 3, § 17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, vecne prevažným čistým úspechom žalobcu v konaní v rozsahu 16 % (85 % - 15 %), čo v konečnom

dôsledku znamená právo žalobcu na náhradu účelne vynaložených trov celého konania práve takýmto percentom. Pri plnom úspechu žalobcu by mu prináležalo právo na zaplatenie náhrady trov právneho zastúpenia v sume 2.613,53 eur (podľa špecifikácie v napadnutom rozsudku) a náhrady iných trov konania v sume 260 eur (náhrada sumy vynaloženej na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu 200 eur a výdavkov spojených za spracovanie mzdy podľa faktúry na č. I. 449 na sumu 60 eur). Vzhľadom na čiastočný úspech žalobcu v rozsahu 16 % priznal súd žalobcovi právo na náhradu trov konania v sume 459,76 eur, ktorá pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia v sume 418,16 eur (16 % z 2.613,53 eur) a náhrady iných trov konania v sume 41,60 eur (16 % z 260 eur), ktorú prisúdenú náhradu trov konania je žalovaná povinná podľa § 149 ods. 1 O. s. p. zaplatiť právnej zástupkyňi žalobcu. Súd žalobcovi nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny za účasť na pojednávaní 6.3.2014, pretože za zastúpenie a obhajobu na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednávania veci, patrí len štvrtina odmeny.

Proti tomuto rozsudku, zjavne iba v jeho vyhovujúcej časti veci samej, podala včas odvolanie iba žalovaná s návrhom na jeho zrušenie v napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (na výzvu súdu síce uviedla, že napáda rozsudok v plnom rozsahu, avšak zároveň rozsudok v odvolaní i doplnení odvolania citovala iba v jeho vyhovujúcej časti veci samej, z čoho je zrejmé, že odvolaním napadla iba túto časť rozsudku). Dôvodila, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V prvom rade namietala nesprávnosť záveru o skončení pracovného pomeru až prevzatím „výpovede“ na pošte dňa 9.1.2012. Žalobcovi bola totiž výpoveď oznámená telefonicky 12.12.2011, ten sa osobne spolu s pánom Y. dostavil pre prevzatie výpovede dňa 13.12.2015, ktorú odmietol podpísať. Poprela tvrdenia o vyhrázaní sa žalobcovi a o tom, že o výpovedi nebola žiadna zmienka. Pri odmietnutí prevzatia výpovede dňa 13.12.2011 žalobcom a p. Y. bol prítomný i manžel (žalovaná neuviedla koho manžel, poznámka odvolacieho súdu), čo obaja svojim podpisom potvrdili, že odmietli prevziať písomnú výpoveď. Mala za to, že na pošte trvalého bydliska sa obaja dohodli so zamestnancom pošty aby zásielku pošta neposlala späť a prebrali ju na posledný deň, obaja 9.1.2012, predložila potvrdenie pošty, týkajúce sa p. Y., kde je napísané, že v PC je zásielka dodaná 19.12.2011, ale prebratá bola 9.1.2012. Poukázala na § 38 ods. 4 Z.p. s tým, že zápis o doručení (odmietnutí) ako dôkaz sa nachádza v spise. Pre istotu ale žalovaná pristúpila k doručovaniu skončenia pracovného pomeru žalobcovi aj poštou a doručenie má vykázané 9.1.2012, čo je však v tejto dobe právne irelevantné. Ak mal žalobca pocit, že nedošlo k platnému skončeniu pracovného pomeru, mal sa domáhať neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde v zmysle § 79 ods. 1 Z.p., pričom na podanie žaloby mal podľa § 77 Z.p. dvojmesačnú prekluzívnu lehotu (hmotnoprávneho charakteru) odo dňa skončenia pracovného pomeru, keď po márnom uplynutí tejto lehoty nie je možné sa domáhať neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde. Žalobca sa od 12.12.2011 nedostavil do zamestnania, svoju neprítomnosť v práci neospravedlnil, konal účelovo, keďže vedel, že mu bola pre istotu zaslaná výpoveď poštou, o čo v podstate požiadal, účelovo si ju prevzal v posledný deň, rovnako ako p. Y.. Keďže nenastúpil do práce nepatrí mu mzda za obdobie od 13.12.2011 do 9.1.2012, nakoľko svoje konania nijako neospravedlnil. Súdu bola žalovanou oneskorene s vysvetlením doručená listina „Cestovné náhrady vyplatené v hotovosti v sume 509,92 eur“, ale súd túto listinu vôbec nebral do úvahy, je to originál listina (v spise sa listina nachádza iba kópií na č. I. 400, poznámka odvolacieho súdu), preukázať jej pravdivosť inou listinou žalovaná nevie, ak mal súd pochybnosti, mal dať listinu na znalecký posudok, súd má preskúmať každý predložený dôkaz a nie vyhodnotiť listinu ako nedôveryhodnú. Znalca možno predvolať bez obmedzenia aj z vlastnej iniciatívy sudcu. Zamestnávateľ môže zamestnancovi zaslať mzdu ešte pred jej splatnosťou, ak o to zamestnanec požiada. To, že žalobca mal uhrádzať výdavky spojené so služobnou cestou zo svojich finančných prostriedkov je tiež podľa odvolateľky sporné, nakoľko žalobca ju na takéto výdavky nikdy neupozornil, pričom na ich preukazovanie nepostačuje len výpis z banky, ale je potrebné predložiť aj príslušný pokladničný doklad (ktorý žalobca úmyselne nepredložil), ktorý by preukázal charakter výdavku. Žalobca totiž mohol mať v zahraničí aj výdavky súkromného charakteru. Predložil iba výpisy z účtu s úmyslom sa obohatiť, keďže iba z pokladničného dokladu sa dá zistiť čo sa v skutočnosti platilo. Nesprávne preto súd prvého stupňa priznal žalobcovi cestovné výdavky vo výške 436,69 eur.

Žalobca navrhol rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť (a to napriek tomu, že sa nestotožnil s niektorými závermi súdu prvého stupňa - pozn. odvolacieho súdu). Za správny považoval predovšetkým názor súdu prvého stupňa, že k skončeniu pracovného pomeru došlo 9.1.2012 a nie 12.12.2011 ako tvrdí žalovaná, keď skončenie pracovného pomeru 12.12.2011 si žalovaná dodatočne

účelovo vykonštruovala až v priebehu konania aj s verziou o údajných svedkoch odmietnutia prevzatia písomného oznámenia o skončení pracovného pomeru dňa 12.12.2011, pričom ňou tvrdení svedkovia údajného odmietnutia prevzatia výpovede sú jeden (Igor Luciak) manželom konateľky žalovanej, ktorého preto nemožno považovať za dôveryhodného a p. E. Y. bol v tom čase na služobnej ceste v zahraničí. Žalovaná sa osobne nezúčastnila žiadneho pojednávania a nereagovala ani na výzvu súdu, aby uviedla mená svedkov, ktorí mali byť prítomní pri odmietnutí prevzatia výpovede, a aby zabezpečila ich účasť na pojednávaní, čím zámerne predlžovala priebeh konania a navyšovala jeho trovy, žalovaná na výzvy súdu ani pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty nereagovala, preto jej dodatočné tvrdenia o nedostatočnom zistení skutkového stavu a nesprávnom právnom posúdení veci súdom sú len účelovým predlžovaním sporu, s cieľom naďalej spôsobovať ďalšie prieťahy v tejto právnej veci. Ak žalovaná tvrdila, že výpoveď bola daná v ten istý deň (12.12.2011) žalobcovi i svedkovi p. Y., aj toto jej tvrdenie sa ukázalo ako nepravdivé, keďže výpoveďou p. Y. i rozpisom jeho jász z 12.-13.12.2011 bolo nepochybne preukázané, že bol v tom čase preukázateľne na služobnej ceste a nemohol byť prítomný spolu so žalobcom u žalovanej 12.12.2011 o 11,00 hod., kedy mali údajne obaja odmietnuť prevzatie výpovede. Uvedený svedok tiež potvrdil tvrdenie žalobcu o praxi žalovanej týkajúcej sa nevyplácania mzdy a dohodnutých cestovných náhrad. Žalobca preukázal, že sa spolu s p. Y. dostavili k žalovanej 13.12.2011, kde za prítomnosti konateľky žalovanej riešili skutočnosť, že nákladné motorové vozidlo, ktoré mali obaja pracovne pridelené na jazdy bolo potrebné opraviť, nakoľko nebolo spôsobilé jazdy, z ktorého dôvodu mali mať po dohode so žalovanou až do jeho opravy obaja riadne platené pracovné voľno podľa pracovnej zmluvy, nakoľko žalovaná iné náhradné vozidlo na jazdy nemala. Účelové je aj tvrdenie žalovanej o skončení pracovného pomeru pre porušenie pracovnej disciplíny či neskôr i pre absenciu, čoho dôkazom sú pôvodné výplatné pásky za mesiace 11/2011 a 12/2011, kde sa žiadna absencia neuvádza a až následne po kontrole vykonanej Inšpektorátom práce Nitra vystavila žalovaná „iné“ výplatné pásky za uvedené obdobie, kde vo výplatnej páske za mesiac 12/2011 už uvádza žalovaná údajnú neospravedlnenú absenciu žalobcu do 6.12.2011 do 12.12.2011. Skutočnosť, že ku skončeniu pracovného pomeru došlo až 9.1.2012 skonštatoval aj Inšpektorát práce Trnava. K listinnému dôkazu „Cestovné náhrady vyplatené v hotovosti v sume 509,92 eur“ žalobca uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa. Žalovaná ničím nepreukázala že by tieto peňažné prostriedky v hotovosti vyplatila žalobcovi ani kto by mal túto sumu osobne vydať. Žalobca žiadnu takúto sumu ako úhradu cestovných nákladov od žalovanej nedostal, ide o účelové tvrdenie žalovanej, na ktoré nie je relevantný dôkaz, nakoľko by muselo byť zaevidované podľa príslušných účtovných predpisov aj so žalobcom podpísaným výdavkovým- príjmovým dokladom, čo žalovaná nepredložila. Pracovnou zmluvou z 1.11.2011 uzatvorenou medzi účastníkmi bol dohodnutý výplatný termín vždy k 15. dňu nasledujúceho kalendárneho mesiaca na účet žalobcu, teda nie kedykoľvek pred jej splatnosťou ani k 30. dňu v príslušnom nasledujúcom kalendárnom mesiaci. K spôsobu úhrad cestovných výdavkov žalobca uviedol, že u žalovanej bolo bežnou praxou, že vodiči nedostávali vopred žiadne finančné prostriedky na cestovné výdavky (parkovné, diaľničné poplatky, za prejazd mostov a iné nepredvídateľné výdavky), vodič dostal len kartu SHELL, ktorou bolo možné uhrádzať výlučne čerpanie pohonných látok a platiť mýto, pokiaľ bola karta funkčná. Uvedené iné výdavky žalobca aj ostatní vodiči uhradili z vlastných finančných prostriedkov a následne po návrate zo služobnej cesty mali im byť preplatené žalovanou. Žalobca má za to, že výpismi zo svojho účtu a ďalšími listinnými dokladmi dostatočne preukázal, ktoré platby za cestovné výdavky uhradil z finančných prostriedkov poukázaných mu na účet žalovanou a ktoré hradil z vlastných finančných prostriedkov, avšak mu neboli žalovanou preplatené. Žalovaná v konaní žiadnym vierohodným dokladom nepreukázala, že by poskytla žalobcovi zálohovú platbu na cestovné výdavky pred nástupom na jednotlivé služobné cesty, resp. že by mu bola dodatočne uhradila aj tieto ďalšie cestovné výdavky.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania v napadnutej vyhovujúcej časti veci samej (od čo aj len čiastočne napadnutého rozhodnutia vo veci samej bolo závislým i rozhodnutie o trovách konania) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo o prejednanie /aj/ veci samej, popri tom však nie o prípad, v ktorom by bolo nutným prejednanie veci na pojednávaní odvolacieho súdu, nakoľko tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a potrebu pojednávania si nevynucoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), pričom dospel k záveru, že rozsudok v napadnutej časti treba navzdory námietkam žalovanej považovať za vecne správny (keď súd prvého stupňa v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec i principiálne správne posúdil po právnej stránke). Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 22. júna 2016 (§ 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.).

Predovšetkým totiž odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvého stupňa dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí učiniť zadosť tiež povinnosti vysporiadať sa i s tzv. odvolacími námietkami a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvého stupňa dopĺňa (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovné :

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania zameral svoju pozornosť na odvolacie námietky žalovanej, ktorá spochybňovala I. správnosť záveru súdu prvého stupňa o skončení pracovného pomeru až 9. januára 2012, II. nárok žalobcu na náhradu mzdy od 13.12.2011 do 9.1.2012 z dôvodu nenastúpenia ním do práce, namietala tiež III. neprihliadanie na ňou predložený doklad „Cestovné náhrady vyplatené v hotovosti v sume 509,92 eur“, keď v tejto súvislosti mala za to, že ak mal súd pochybnosti o pravdivosti listiny mal z vlastnej iniciatívy nariadiť znalecké dokazovanie, IV. že zamestnávateľ môže zaslať zamestnancovi mzdu aj pred jej splatnosťou ak o to zamestnanec požiada a napokon i to, že V. úhradu cestovných výdavkov vo výške 436,69 eur žalobca nepreukázal.

Podľa § 38 ods. 1 Z. p. písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku, zmeny a zániku povinností zamestnanca vyplývajúcich z pracovnej zmluvy musia byť doručené zamestnancovi do vlastných rúk. To platí rovnako o písomnostiach týkajúcich sa vzniku, zmien a zániku práv a povinností vyplývajúcich z dohody o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru. Písomnosti doručuje zamestnávateľ zamestnancovi na pracovisku, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak to nie je možné, možno písomnosť doručiť poštovým podnikom ako doporučenú zásielku.

Podľa § 38 ods. 2 Z.p. písomnosti doručované poštovým podnikom zamestnávateľ zasiela na poslednú adresu zamestnanca, ktorá je mu známa, ako doporučenú zásielku s doručenkou a poznámkou "do vlastných rúk".

Podľa § 38 ods. 4 Z. p. povinnosť zamestnávateľa alebo zamestnanca doručiť písomnosť sa splní, len čo zamestnanec alebo zamestnávateľ písomnosť prevezme alebo len čo ju poštový podnik vrátil zamestnávateľovi alebo zamestnancovi ako nedoručiteľnú, alebo ak doručenie písomnosti bolo zmarené konaním alebo opomenutím zamestnanca alebo zamestnávateľa. Účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak zamestnanec alebo zamestnávateľ prijatie písomnosti odmietne.

V písomnom podaní zo 16.1.2013 i 12.2.2013 žalovaná uviedla, že na písomnosti, ktorou sa skončil pracovný pomer so žalobcom je uvedené, že ju zamestnanec odmietol prevziať dňa 12.12.2011 s podpismi svedkov, ktorí toto odmietnutie prevzatia svojimi podpismi potvrdili. Na ňou predloženom exemplári Skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe - § 72 ZP, z 12.12.2011 je rukou písaný text "Výpoveď odmietol prevziať na pracovisku prevádzka Jachtárska, Piešťany 11,00 hod. 12.12.2012" a sú pripojené 2 nečitateľné podpisy. V jej podaní z 13.3.2013 uviedla, že svedok neprebratia výpovede je jej manžel W. B. ako aj ďalší zamestnanec, ktorý si odmietol výpoveď prevziať v ten istý deň E. Y.. V podaní z 10.5.2013 uviedla, že svedkom odmietnutia prevzatia písomnosti žalobcom i E. Y. bol W. B.. Predvolania na pojednávania 14.11.2014 a 20.3.2015 obsahovali obe výzvu, aby žalovaná zabezpečila prítomnosť svedkov prítomných pri odmietnutí prevzatia výpovede žalobcom na pojednávaní, obe boli žalovanej riadne doručené, žalovaná nereagovala, výsluch svedkov nenavrhol. Výsluch svedka E. Y. bol vykonaný na návrh žalobcu na pojednávaní dňa 14.11.2014, svedok poprel, že by sa jeho podpis na uvedenej písomnosti nachádzal a výslovne uviedol, že 12.12.2011 nebol so žalobcom u žalovanej. V odvolaní však už žalovaná uviedla, že pri odmietnutí prevzatia výpovede dňa 13.12.2011 žalobcom a p. Y. bol prítomný i manžel, čo obaja svojim podpisom potvrdili, že odmietli prevziať písomnú výpoveď.

Odvolací súd s poukazom na kontradiktórnosť konania uvádza, že žalovaná výsluch svedkov iba ňou tvrdeného odmietnutia prevzatia písomnosti žalobcom, ktoré žalobca popieral, v prejednávanej veci pred súdom prvého stupňa ani v odvolaní nenavrhol. Odvolací súd sa plne stotožňuje s argumentáciou súdu prvého stupňa v tomto smere, ktorá je dostatočná a podstatou ktorej je, že žalovaná svoje tvrdenie o odmietnutí prevzatia písomnosti žalobcom ničím nepreukázala, v konaní nepreukázala ani len to, že by svedok Y. spolu so žalobcom vôbec u nej boli dňa 12.12.2011, kedy mal podľa žalovanej žalobca odmietnuť prevziať listinu o skončení pracovného pomeru, keďže svedok Y. sa v tento deň preukázateľne

nemohol dostaviť so žalobcom k žalovanej. Tvrdenia žalovanej v tomto smere považoval aj odvolací súd za účelové, dôveryhodnosť jej tvrdení výrazne spochybnila aj zmena v dátume tvrdeného odopretia prevzatia písomnosti (z 12.12.2011 na 13.12.2011) i v okruhu osôb, ktoré mali odopretie potvrdiť podpisom na písomnosti (z W. B. a E. Y. na W. B. a žalovanú resp. jej konateľku, zástupkyňu). Tvrdenia o dohode žalobcu a svedka Y. so zamestnancom pošty o neposlaní zásielky späť a jej prebratí v posledný deň žalovaná ničím nepreukázala a neboli ani relevantnými vzhľadom na dĺžku úložnej doby pre poštovú zásielku stanovenú poštovými predpismi, ktorej dĺžku ani možnosť prevzatia zásielky v posledný deň úložnej doby žalovaná nespochybňovala, ňou predložené potvrdenie pošty sa týkalo svedka Y. a nie žalobcu. Žalovaná neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala ňou tvrdené skončenie pracovného pomeru so žalobcom pred 9.1.2012, skončenie pracovného pomeru 9.januára 2012 skonštatoval aj príslušný inšpektorát práce. Záver súdu prvého stupňa o skončení pracovného pomeru žalobcu u žalovanej až 9. januára 2012 odvolací súd považoval za správny.

K odvolacej námietke, ktorou žalovaná spochybňovala nárok žalobcu na náhradu mzdy od 13.12.2011 do 9.1.2012 z dôvodu nenastúpenia ním bez ospravedlnenia do práce, odvolací súd uvádza, že s touto jej námietkou sa súd prvého stupňa vysporiadal pri svojom rozhodovaní i v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne, o. i. uzavrel, že žalovaná žalobcovi prácu neprideľovala, nakoľko mala za to, že pracovný pomer skončil dňom 12.12.2011. Odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že podľa pôvodných výplatných pásov žalobcu neprítomnosť žalobcu v práci ani sama žalovaná nepovažovala za absenciu.

Odvolacia námietka žalovanej o neprihliadaní na ňou predložený doklad „Cestovné náhrady vyplatené v hotovosti v sume 509,92 eur“, nebola dôvodnou, nakoľko súd vykonal dokazovanie touto listinou, v odôvodnení sa s takýmto dôkazom dostatočne vysporiadal, nepovažoval listinu za dôveryhodnú vzhľadom na viaceré okolnosti, napr. vzhľadom na jej až dodatočné predloženie žalovanou s tvrdením o jej nájdení v listinách iného zamestnanca, vzhľadom na popretie pravosti podpisu na nej žalobcom, tiež vzhľadom k tomu, že žalovaná nepredložila aj podľa účtovných predpisov potrebný výdavkový pokladničný doklad podpísaný žalobcom, ktorý by preukazoval skutočné prevzatie peňazí žalobcom. Žalovaná v odvolaní uviedla, že ak mal súd pochybnosti o pravdivosti listiny mal súd z vlastnej iniciatívy nariadiť znalecké dokazovanie. Súd však môže iné dôkazy ako navrhujú účastníci vykonať iba výnimočne, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie veci (§ 120 ods. 1 O. s. p.), takáto výnimočnosť tu daná nebola. Tvrdenie žalobkyne o predložení ňou originálu uvedenej listiny nebolo pravdivé, nakoľko prílohou jej podania zo 7.1.2015 bola iba kópia takejto listiny (viď č. I. 400). Pre spôsobilosť listiny byť dôkazným prostriedkom nie je rozhodujúce, či ide o originál listiny alebo jej odpis alebo fotokópiu. Aj fotokópia listiny je spôsobilá byť vykonaná ako dôkaz zákonom predpokladaným spôsobom. V prípade vykonania dôkazu fotokópiou listiny možno len zvážiť jej dôkaznú silu. (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 M Cdo 9/2005). Aj keď sú originály listín všeobecne ako dôkazný prostriedok zásadne vhodnejšie než ich neoverené fotokópie, nemožno považovať postup súdu, ak vykonáva dôkaz neoverenou fotokópiou listiny za postup, ktorý by odporoval zákonu. Dôkaz vykonaný fotokópiou listiny hodnotí súd ako každý iný dôkaz podľa zásad uvedených v § 132 O. s. p.. V prípade vykonania dôkazu fotokópiou listiny možno len zvážiť jeho dôkaznú silu. Uvedeným sa súd prvého stupňa riadil, dôkaz listinou vykonal a v kontexte ostatných dôkazov ju vyhodnotil ako nedôveryhodnú, preto by aj prípadné účastníkom výslovne požadované nariadenie znaleckého dokazovania bolo neúčelné a nehospodárne.

K odvolacej námietke žalovanej, že zamestnávateľ môže zaslať zamestnancovi mzdu aj pred jej splatnosťou ak o to zamestnanec požiada, odvolací súd uvádza, že mzdu je možné vyplácať vo forme preddavku a vyúčtovania, avšak žalovaná v konaní nepreukázala, že by žalobca o takého vyplácanie požiadal a tiež nepreukázala, že sa v predmetnom prípade skutočne jednalo o preddavok mzdy.

K ostatnej odvolacej námietke žalovanej, že úhradu cestovných výdavkov vo výške 436,69 eur žalobca riadne nepreukázal, odvolací súd uvádza, že tieto výdavky boli dostatočne preukázané výpismi z účtu žalobcu. Žalovaná neuviedla, či poskytla žalobcovi finančné prostriedky na cestovné výdavky (napr. parkovné, diaľničné poplatky, za prejazd mostov a iné nepredvídateľné výdavky) a cestovné výdavky tvrdené žalobcom spochybňovala iba tým, že žalovaný v zahraničí mohol platiť všeličo pre svoju potrebu a nie pre zamestnávateľa, z ktorého dôvodu považuje za potrebné predloženie pokladničného dokladu. Odvolací súd má za to, že dôležité je najmä to, či výdavok žalobca preukázal hoc aj iným ako žalovanou žiadaným spôsobom, keď predloženými bankovými výpismi priznané výdavky boli preukázané, z výpisov

navyše vyplýva, že žalobca mal v tom čase aj iné výdavky, ktorých preplatenie nepožadoval, z čoho možno dôvodne vyvodíť, že si neuplatňuje všetky svoje výdavky hradené z jeho účtu počas pracovnej cesty, ale len tie, ktoré súviseli s výkonom pracovnej činnosti a odvolací súd je rovnako ako súd prvého stupňa názoru, že platby, ktoré konateľka žalovanej vložila na účet žalobcu v sume 300 eur neboli preddavkom mzdy žalobcu ale náhradou jeho služobných cestovných výdavkov (o ktorých teda žalovaná musela mať vedomosť), ktorá platba bola súdom prvého stupňa zohľadnená.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Súd prvého stupňa postačujúco odôvodnil svoje rozhodnutie; jeho zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.), je v ňom totiž dostatočne vysvetlené z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzal aj ako vec - zistený skutkový stav - právne posúdil. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek účastníka, ktorý je nespokojný s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž - ako už bolo spomenuté - nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Na základe všetkého uvedeného preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo vyhovujúcej časti veci samej podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Vecne správny bol rozsudok súdu prvého stupňa aj v časti trov konania, a preto bolo namieste potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa aj v časti trov konania podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p..

V odvolacom konaní tak bol plne úspešným žalobca a bol to tak on, komu vzniklo tiež právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania (podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Žalobca podal návrh na priznanie mu náhrady trov odvolacieho konania a to len na trovách právneho zastúpenia, ktoré odvolací súd považoval za účelné trovy s nárokovateľnou náhradou odmeny za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu, z 20.10.2015, podľa § 13a ods. 1 písm. c/ Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v aktuálnom znení, ďalej len „advokátska tarifa“, z tarifnej odmeny 1931,37 eur) a 81,33 eur, 1 paušálnej náhrady k nemu za úkon z roku 2015 v sume 8,39 eur, nárokovateľná náhrada spolu 89,72 eur (odmena podľa § 10 ods. 1 advokátskej tarify, paušálna náhrada podľa § 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 rovnakej tarify), takúto sumu odvolací súd uložil neúspešnej žalovanej zaplatiť úspešnému žalobcovi a to jeho advokátke (§ 149 ods. 1 O. s. p.) v zákonnej lehote 3 dní (§ 160 ods. 1 O. s. p. a nezistenie dôvodu pre výnimku z pravidla), pričom napokon v tomto prípade pre vznik len trov právneho zastúpenia nebol dôvod prisudzovanú náhradu členiť (§ 151 ods. 8 O. s. p. a contrario).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním